082| Ὁ θερισμὸς ἐγγύς ἐστι.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/082-ὁ-θερισμὸς-ἐγγύς-ἐστι/

Ὁ σῖτος ὡρίμασεν, οἱ στάχεις κύπτουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, ἀναμένονται δὲ οἱ θερισταί, ὅπως δρέψωσιν καὶ σταχυολογήσωσιν αὐτόν.

Οἱ θερισταὶ ὅμως ἀποκαμωμένοι ἢ οὐδόλως γιγνώσκοντες τὴν ὡρίμανσιν τοῦ σίτου, τὸν ἐγγὺς χρόνον τοῦ θερισμοῦ, **οὐδεμίαν πρόνοιαν λαμβάνουσιν,** ὅπως εὑρεθῶσιν εἰς τὴν κατάλληλον ὥραν ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ θερίσωσιν αὐτὸν ἐγκαίρως πρὶν ἢ ἡ καιρικὴ μεταβολὴ ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, πρὶν ἢ μέγα μέρος αὐτοῦ καταπέσῃ καὶ ἀπωλεσθῇ ἐν τῇ γῇ καὶ πρὶν ἀκόμη τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ καταφάγωσιν αὐτόν.

Οὐδεμία ἐκ μέρους αὐτῶν παρατηρεῖται προσπάθεια, οὐδὲν παρ’ αὐτῶν λαμβάνεται μέτρον, ἀλλὰ πάντες ἐφησυχάζουν.

Ὁ Κύριος ὅμως τοῦ σιτοβολῶνος καλεῖ αὐτοὺς νὰ προσέλθωσιν. Ὁ χρόνος ἐπείγει. Ἐὰν οὗτοι ἐξακολουθοῦσιν ἐφησυχάζοντες, θὰ τιμωρήσῃ αὐτούς, θὰ τοὺς καταστήσῃ ὑπευθύνους διὰ πᾶσαν προξενηθεῖσαν ἐκ τῆς ὑπαιτιότητος αὐτῶν βλάβην καὶ ὁπόταν φθάσῃ ὁ καιρὸς καὶ δὲν εὑρεθῶσιν ἐγκαίρως ἐν τῷ ἀγρῷ μὲ τὸ δρέπανον ἀνὰ χεῖρας **καὶ μὲ πλήρη πρὸς συγκομιδὴν τοῦ σίτου προθυμίαν θὰ καλέσῃ ἄλλους ν’ ἀναλάβωσι τὴν συγκομιδὴν αὐτοῦ, οὗτοι δὲ θέλουσι χρησιμεύσει ὡς δοῦλοι** καὶ ὑποζύγια ἐκείνων, οἵτινες θὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν ἐν ταῖς ἀποθήκαις των καὶ θὰ καταστῶσι κύριοι καὶ κάτοχοι αὐτοῦ.

Ὀφείλω καὶ πάλιν νά ὑπομνήσω διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης εἰς ὑμᾶς, ὅτι δέον νὰ ἐργασθῆτε συντόνως καὶ δι’ ὅλων ὑμῶν τῶν δυνάμεων διὰ τὸ ἔργον, δι’ ὃ ἐκάλεσα ὑμᾶς, νὰ φέρητε αὐτὸ εἰς πέρας.

Ἔχετε λάβει ἀρκετὴν πεῖραν τοῦ παρελθόντος.

Ἐὰν ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι χρόνον ἀκηδεύοντες καὶ οὐδεμίαν πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες συναίσθησιν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἀνελάβατε ἢ σᾶς παρεσχέθησαν οἰκείᾳ βουλήσει, **τότε θέλω ἐ πέλθει καθ’ ὑμῶν οὐχὶ ὡς Πατήρ, ἀλλὰ ὡς Κύριος ἐπὶ κακῶν δούλων.**

Ὀφείλω νὰ ὑπομνήσω ὑμῖν ταῦτα, ἵνα μὴ ἀργότερον, ὁπόταν νέαι ἀπογοητεύσεις καὶ θλίψεις, ἐπιβαρύνουσαι ὑμᾶς καὶ ἀπομακρύνουσαι ὑμᾶς ὑπ’ Ἐμοῦ καὶ παραδοθέντες εἰς τήν ἐξουσίαν τοῦ ἐκτελεστοῦ καὶ ἀντιδίκου Μου πρὸς τιμωρίαν ὑμῶν, ἐπιρρίψητε πρὸς Ἐμὲ τὴν εὐθύνην τῶν ἰδίων

ὑμῶν πράξεων καὶ καταλογίσητε Ἐμὲ ὡς τὸν αἴτιον καὶ ὑποκινητήν τῶν καθ’ ὑμῶν ἐπελευσομένων δεινῶν καὶ ἀπογοητεύσεων.

Οἱ πάντες καὶ εἷς ἕκαστος μεμονωμένος εἶσθε ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἀκηδείαν, ἥτις σᾶς χαρακτηρίζει, πρῶτος δὲ καὶ πάντων περισσότερον ὁ λαμβάνων τὰς Ἐμπνεύσεις Μου. Ἐὰν οἱ ἄλλοι φέρουσι ποιάν τινα εὐθύνην, τὴν εὐθύνην ταύτην πρὸς Ἐμὲ φέρουσι δι’ αὐτοῦ καὶ συνεπῶς οὗτος εἶναι ὑπεύθυνος οὐ μόνον διὰ τὰς εὐθύνας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς τῶν ἄλλων.

Ὁ ἐρχόμενος εἰς ἄμεσον μετ’ Ἐμοῦ ἐπικοινωνίαν ὀφείλει νὰ γνωρίσῃ, ὅτι δὲν εἶναι ἁπλοῦν ὄργανον, λαμβάνον τὰς Ἐμπνεύσεις Μου, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἠδυνάμην να ἐκδηλωθῶ καὶ δι’ ἑνὸς ἀψύχου ἀντικειμένου καὶ νὰ καταστήσω τοῦτο χρησιμώτατον, **ἀλλ’ εἶναι ὄργανον ΄Εμψυχον, τὸ ὁποῖον ὑπόκειται εἰς τὰς πνευματικάς** καὶ ψυχικὰς ἐπιδράσεις, αἵτινες δύνανται νὰ μεταβάλλωσι αὐτὸ ἐπηρεάζουσαι αὐτὸ καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλει νὰ καλλιεργῇ πάντοτε τὰς πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, **ἵνα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εὑρισκόμενος ἐν νηφαλιότητι καὶ πάντοτε ὥριμος διὰ πᾶσαν Ἀνακοίνωσιν καὶ Ἐπικοινωνίαν Μου νὰ λαμβάνῃ ἐξ Ἐμοῦ ταύτην ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ τελείᾳ ἀποδόσει.**

Ὀφείλει ὅθεν νὰ μὴν ἀδρανῇ, ἀλλὰ νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ἱκανότητα, ζῆλον, αὐτοδημιουργίαν, ὅπως καταστῇ διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἀποταμιευθησομένης ὑπ’ Ἐμοῦ ἱκανῆς διαφωτιστικῆς ὕλης Αὐτόφωτος λυχνία, λειτουργοῦσα οὐχὶ δι’ ἑτεροφώτου λάμψεως, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς φωτός.

Τὸ βέβαιον εἶναι καὶ ὀφείλει καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἐὰν πάντες ἀγνοῆτε τὸν σκοπὸν τοῦ συνδέσμου μας καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν παρ’ ὑμῶν ζητουμένην ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἔργου Μου, οὗτος δὲν ἔχει συναίσθησιν οὐ μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ Ἐμοῦ, ὡς καὶ πάσης πρὸς αὐτὸν παρεχομένης συγκαταβάσεως καὶ ὑπομονῆς ἐκ μέρους Μου, Αἰωνίως ὑπομένοντος καὶ συγχωροῦντος καὶ μακροθυμοῦντος διὰ πᾶσαν αὐτοῦ ἀδιαφορίαν καὶ ἀκηδίαν.

Διότι, ἐὰν εἶχε καὶ ἁπλῆν συναίσθησιν ὅχι Ἐμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἑαυτοῦ Θέσεως, βεβαίως δὲν θὰ ἔμενεν ἐπὶ τόσον χρόνον μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας ἀναμένων τὴν Ἐπιφώτισιν, **ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐτοῦ κινήσεως καὶ προσπαθείας.**

Οὐδόλως πιστεύει, ὅτι κατέχει μίαν ἰδιάζουσαν δύναμιν, ἣν ὀφείλει νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ, ἣν ὀφείλει νὰ καταστήσῃ τὸ ὄργανον μέσῳ τοῦ ὁποίου νὰ ἐξαγγελθῶσιν Ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐπιφέρουσιν τὴν ἐσωτερικήν ἀναστάτωσιν, τὴν γενικῆν ἐπανάστασιν εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ κατανοήσωσιν αὐτάς.

Ἂς ὑποθέσωμεν, ὅτι πᾶσα Ἀνακοίνωσις, πάσα ἐξ Ἐμοῦ Ὑπαγόρευσις δὲν προέρχεται ἐκ μιᾶς Ἀνωτάτης, μετρίας ἢ κατωτάτης πνευματικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ εἶναι ἀπόρροια τῶν ἰδίων αὐτοῦ σκέψεων, διανοημάτων, ἀντιλήψεων, γνώσεων. Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του τί θα ἔκαμνεν; Θὰ ἠγωνίζετο δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ ἐγκεφάλου του, νὰ καλλιεργήσῃ τὰς σκέψεις καὶ διανοήματά του, νὰ πλουτίσῃ διὰ τῆς μελέτης περισσότερον τὰς γνώσεις του καὶ ν' ἀποδώσῃ ὑψηλοτέρας ἐννοίας καὶ διανοήματα ἐν τοῖς λόγοις καὶ συγγραφικοῖς αὐτοῦ ἔργοις.

Ἀδυνατεῖ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τά ὑπ' αὐτοῦ διατυπούμενα ἔχουσι τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι εἰς καταλληλοτέραν θέσιν εὑρισκόμενοι νὰ κρίνωσι πλήρη σημασίας. Ἀπόδειξις ἡ τελευταία ἀναγνώρισις παρ' ἄλλων, μὴ γνωριζόντων οὔτε τὴν Πηγήν τῆς προελεύσεώς των, οὔτε τὸν χρησιμοποιούμενον ὡς διάμεσον λήπτην τῶν ἐμπνεύσεών των.

23/4/1931